

Zie je mij?

Scene 1: Onzichtbaar in het donker dia1

Ik zie... Ik zie niks – Ik zie niks! Ik knijp in mijn armen. Ik ben er echt.

En ik hoor – ik hoor ook weinig.

Of hoor ik iemand zachtjes bewegen, loopt er iemand heen en weer?

...

Ben je daar? Ik voel me ziek, mijn hoofd draait, mijn nek is strak **dia 2**
Ik, ik zie niets.

Het is hier zo donker. Kan ik er uit? Mijn maag zit in een knoop. Mag ik er uit?
Kan je het deurtje open maken? Het is hier zo benauwd! Ik voel, ik voel... Ik
voel me beklemd! Ik voel me gevangen! Ik voel... Ik voel me verlaten...

Ik ben alleen. Net als vroeger.

Scene 2: Zien en gezien worden dia 3

Wie ziet mij? Zie jij mij? Zie jij mijn kippenveld? Hoor je me? Voel je de huiver
onder mijn huid? Hoor je me nu? En nu? Zie je mij? Zie je mij, echt..? Of ben ik
voor jou onzichtbaar? Onzichtbaar – al die tijd. Niet te zien. Kán jij mij wel
zien? Zíé jij mij? Als jij mij níét ziet, kan ik dan mijzelf nog zien? **dia 4**

...

Wie is er die ziet? Wie ziet mij? Zie je mij? [...] Zie je mij nu..? En nu?
Wie ziet mij? Wie zag mij? Wie zag mij niet?? Wie kón mij niet zien? Wie heeft
dia 5 me heel lang niet kunnen zien? Wie kan het alsmaar nog niet zien? Wie
ziet het niet? En wat maakt dat mij? Mijn rug is gebogen.

Scene 3: Tralies en een gat dia 6

Zie je het, de verborgen tralies? Mijn andere leven dat onder mijn dagelijkse
leven ligt. Deurtje dicht. Het beklemt me. Mijn lichaam doet pijn. De druk op

mijn schouderbladen. In mijn onderbuik voel ik een gat! Er is een gat in mij! Ik voel, dat gat in mij is niet te dichten.

Scene 4: Begrepen worden dia 7

Ooit had ik een juf. Een juffrouw op school, en die juffrouw, zij zag mij! Zij zag mij, dwars door alles heen. Soms mocht ik even bij haar op schoot zitten. Zij zag mij met haar hart. Zij heeft mij gevoeld. Zij liet me even zichtbaar worden.

Scene 5: Verdwenen zelf dia 8

Wat je niet ziet weet je niet.

Niemand die me ziet. Ik ben weer een muurbloempje. Mijn lichaam staat strak als een gespannen veer. Anderen lopen pal voor mijn neus! Dwars door me heen! Onder me door! Over me heen... Achter me. Voor me. Ze zien me niet. Niemand ziet mij... Ook ik kan mezelf niet zien. Wie ziet mij? Wié ziet mij? Wie kan mij zien? Wie kan zien dat in mij – gezien wil worden? Wie kan mij zien – zodat ik opnieuw kan leren kijken... En mij kan verbinden? Met mezelf en met de wereld?

Wie wil zien en wil weten?

Scene 7: Mijn ouders dia 9

De maat is zoek. De menselijke maat is zoek Gekrompen. Verwassen. Veel te groot. Versplinterd.

Zie je? Jij ziet me niet staan. Toen niet en nu niet. Jij ziet gewoon – iemand anders! Jij ziet mij over het hoofd! Jij ziet me nóóit staan! Jij kon nooit 'mij zien'. Ach mama, jij kon mij nooit zien. Oh, papa. Jij hebt mij nooit kunnen zien. Zagen jullie jezelf wel? Brokstukken van families op jullie rug. Wij konden als kinderen jullie niet dragen.

Jullie... Jullie konden mij- Jullie konden ons- Jullie konden ons als kinderen niet **dia 10** zien! Wij zijn niet gezien! Wij moesten vechten voor een sprankje licht. Wij hebben ons opgericht. En nu vraag ik je; zie je mij?? Zie - je - mij? En wat voel je als je mij ziet? Kan ik ook mezelf voelen als jij me echt ziet?

Scene 8: De breekbaarheid van eieren dia 11

Ik ben nu derdejaars en sinds twee jaar op kamers. De hele vakantie liet jij niks van je horen terwijl ik op wereldreis was. Het interesseert je niet echt waar ik ben, zeg je. Mijn nekharen rijzen. Zeg jij als vader tegen mij dat ik niet op mijn moeder mag lijken. Zegt jouw vrouw dat ik altijd zo'n negatieve wolk om me heen heb. Er groeit ijs rond mijn hart. Zeg jij als moeder dat ik naar je moet luisteren. Doen zoals jij adviseert. Ik heb het gevoel dat ik er niet mag zijn. Niet ik. Ik mag er alleen zijn zoals je mij wilt zien.

Altijd weer die verwachtingen. Ik loop op eieren. Wat ik ook doe, het is niet goed. Mijn tranen moet ik verbergen. Mijn gezicht in de plooi. Mijn echte ik mag ik niet laten zien. Mijn zelf is verdwenen. Mijn masker is ook niet goed. Als ik met mijn vrienden omga is er soms die stem in mij dat ik het niet goed doe. Dat zij mij niet aardig vinden. Dat ik er niet toe doe. Dat ik eigenlijk niet weet wie ik ben. Mijn onzekerheid drukt mijn zelfvertrouwen altijd weer de kop in. De moed zinkt me in de schoenen.

Ik heb geen ademruimte. Ik pas me aan. Ik weet niet meer wie ik ben. Zie je mij **dia 12** of zie je alleen wat reflecteert in je eigen ogen? Wat je wilt zien?

Scene 9: de geschiedenis herhaalt zich

Ik zit weer in het kleine kamertje. In het donker, steeds vaker word ik wakker, midden in de nacht. In het donker, met schrik. Mijn hart bonst in mijn keel. **dia 13** Mijn nekharen staan overeind. Mijn buik spreekt van onheil. Mijn benen zijn onrustig. Mijn nagels staan in mijn vel. In het donker knijp ik in mijn armen. In het duister in mijn bed.

Voel ik het weer.

Scene 10: De afgrond in mijn bestaan

Ik knok er steeds voor om er te mogen zijn

Als ik echt naar binnenkijk. Dan zie ik dat gapende gat, die afgrond die onder mijn drukke leven ligt.

Zo vaak denk ik dat ik het niet goed doe. Dat ik niks waard ben. Dat niemand kan zien of horen wat ik meemaak. Hoe het schrijnt hier vanbinnen.

Scene 10: Weerspiegelen en tevoorschijn komen

Zie jij mij? Kan jij mij zien? Wat zie jij? Zie jij – mij? Wat zie jij als jij mij ziet? Zie jij mij, overdag? Zie jij mij, hier? Zie jij mij, daar? Zie jij mij, toen? En zie jij mij, nu? Wat zie jij, als je mij ziet? Wat is er te zien als wij elkaar gaan zien? **dia 14**

Zie jij... mij? Zie jij ons? Zie jij ons bewegen, in trage – trage vormen? Zodat wij kunnen verschijnen, nu en toen, en straks, en voor later? Zie! Zie mij... Zie mij aan. Laat ons voor elkaar van betekenis zijn.

Geef mij mijn lichaam terug. Vul mijn gat niet op! Geef mij de contouren van **dia 15** mijn lichaam. Mijn lichaam voedt mij. Geef ons onze lichamen, wij ervaren onze lichamen.

Wij zien onze geest, wij zien ons aan elkaar verschijnen. Zie je mij? Zie je ons? Zie je je weer achter mij staan? Zie je mij weer naast je zijn? Zie je wat boven mij is? Zie je wat er voor ons gebeurt? Zie! Zie, Zie. Ons. Staan.

Ik zie eindelijk een glimp van mij. Van mijn binnenkant die jij spiegelt.

Met je ogen naar mij.

Zien wij onszelf en elkaar.

Dia 16 en muziek Judy Collins na 2 minuten langzaam in sterkte minderen en fade out....

Sietske Dijkstra, november 2022